

ŠIROKOSRČNA DEKLA

Včeraj smo govorili o Božjem pesniku. Sveti Roman Melodes ni bil pesnik že od zgodnjega otroštva kot mnogi drugi. Poseben pesniški dar je prejel pozneje. Med božično mašo je na koru zaspal in v sanjah se mu je prikazala Marija. V roke mu je položila zvitek papirja z naročilom, naj ga poje. To je storil in od tistega trenutka naprej je imel poseben dar, da je pisal besedila, ki so slavila Boga.

»Kaj pa dekle?« se je Peter spomnil še enega poklica. »Marija je angelu rekla, da je Gospodova dekla.«

»V nebesih je zelo zanimiva svetnica, ki je bila vse življenje dekla. Ime ji je Notburga.«

»Nenavadno ime,« je pripomnila Manca.

»Danes je to nenavadno, včasih pa ni bilo nič nenavadnega. Notburga se je rodila pred približno osemsto leti. Njen oče je bil klobučar in imel je majhno kmetijo v mestu Ratenburg na Tirolskem.«

»To je v Avstriji,« se je Tamara pohvalila s svojim znanjem.

»Res je,« je prikimal Serafinček. »Njeni starši so bili skromni, pobožni in dobri. Mati je skrbela, da je svoje otroke dobro vzgojila in jih predvsem učila, naj povsod v naravi gledajo Boga. Notburga si je to zelo dobro zapomnila. Ko je bila stara osemnajst let, je šla služiti v bližnji grad. Tam je bila najprej dekla, potem vratarica in slednjič kuharica. Bila je dobra po srcu in odprtih rok za reveže. Dokler je služila pri starem graščaku in graščakinji, je lahko veliko pomagala revežem, ker sta ji to tudi

dovolila. Po gospodarjevi smrti je grad prešel v last njegovega sina. Ta sicer ni bil hudoben človek, toda preveč pod vplivom skope in trdosrčne žene. Notburgi ni dovolila podpirati siromakov, češ, kar preostaja, naj raje dobijo prašiči. Ko je Notburga nekoč nesla siromakom, kar si je odtrgala od ust, jo je mladi grof prestregel in z ženo sta ji takoj odpovedala službo.«

»To pa ni bilo prav,« je ugovarjala Manca.

»Bog ima svoje načrte,« je nadaljeval Serafinček. »Notburga je šla služiti k nekemu kmetu v vas Eben. Z njim se je dogovorila, da bo smela vsako soboto prekiniti delo, takoj ko bo v bližnji cerkvi zazvonilo delopust.«

»Delopust? Kaj pa je to?« je zanimalo Tamaro.

»Večkrat ste že lahko slišali, da v cerkvah zvoni vsak petek ob treh popoldan.«

»To poznam. Takrat je Jezus umrl na križu. Vsak petek je spomin na veliki petek, zato ta dan kristjani ne jemo mesa,« je pokimal Peter.

»Vsako soboto ob štirih popoldan pa lahko prav tako slišite, da v cerkvah zvoni. To zvonjenje se imenuje delopust. Takrat naj bi kristjani prenehali delo in se začeli pripravljati na Gospodov dan. Tako je želela tudi Notburga. Neko soboto ob žetvi je bilo posebej veliko dela. Kmet je dejal, da je delo treba končati, ne glede na delopust. Takrat so želi ročno, s srpi. Notburga je rekla, naj srp odloči. Tedaj je dvignila srp in srp je obvisel sam v zraku.«

»Neverjetno,« se je čudila Tamara.

»Bilo pa je žalostno na gradu, kjer je prej služila. Ko je odšla z gradu, je odšel tudi Božji blagoslov. Gospodarica je zbolela in Notburga si je izprosila od gospodarja, da je smela streč bolnici. Ko se je pozneje grof oženil z drugo ženo, ki je bila zelo blaga, sta vzela Notburgo nazaj in spet je bila gradu v blagoslov. Tam je tudi umrla, stara osemindeset let.

Na grob te dobre dekle so kmalu začeli romati verniki in na njeno priprošnjo se je zgodilo veliko čudežev,« je zaključil Serafinček.

Naloga: *Povabi svoje starše, da greste skupaj k sveti maši.*